

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **9438** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. М. В., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.5 срещу ЗАПОВЕД № 178279 от 01.09.2012г., издадена от началник група АНД при отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПМ) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. *В***М*», поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материално правните разпоредби. Жалбоподателят твърди, че посочените в заповедта наказателни постановления не са му връчени, поради което не са влезли в сила, както и, че не е уведомен за намаляващия брой наказателни точки. Посочва, че през 2008г. е възстановил 13 к.т. след успешно завършен курс. Посочва, че е изтекла давността по чл.82 ЗАНН. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като му се присъдят направените по делото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки от 23.11.2012г.

Ответникът началник група АНД в отдел „Пътна полиция” при СДВР чрез юкр.Ч. оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във

връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящето съдебно производство заповед № 178279 от 01.09.2012г. е иззето свидетелството за управление на жалбоподателя на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП поради отнети 75 контролни точки въз основа на конкретно посочени седем броя наказателни постановления (НП) и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 05.09.2012г. Жалбата е подадена на 14.09.2012г. в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.172, ал.5 ЗДвП, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. За доказване компетентността на органа, наложил процесната ПАМ, ответникът е представил заповед № Из- 1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП началниците на група „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДП (СДВР) са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Жалбоподателят визира нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК поради липса на посочване в оспорената заповед на фактически и правни основания за издаването ѝ. Съдът намира тези доводи за неоснователни, тъй като в заповедта е посочено, както правното основание за издаването ѝ (чл.171, т.4 ЗДвП), така и брой отнети контролни точки въз основа на конкретно посочени 7 броя НП. Не е налице допуснато нарушение на установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК вр. чл.172, ал.1 ЗДвП. Съдът приема, че при постановяването на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в друг смисъл. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност.

Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, чл.5, ал.1 от Наредба №И-139 от 16.09.2002г. (отм.) и чл.5 от Наредба № Из-1959/07 г. контролните точки са точки за отчет на извършените

нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства. Отнемането на контролните точки е действие с контролно-отчетен характер, при което съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се определя от факта на налагане на наказание, предвидено в ЗАНН за извършеното нарушение. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление – чл.4 от Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и чл.3, ал.1 от Наредба № I3-1959/07г.

Влизането в сила на наказателните постановления е уредено в чл.64 ЗАНН в следните хипотези: 1.НП, които не подлежат на обжалване, 2.не са били обжалвани в законния срок или 3.са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В конкретния случай част от издадените на жалбоподателя НП са били необжалваеми на основание чл.189, ал.5 ЗДвП относно наложените глоби в размер до 50 лв. включително (в сила от 30.06.2007 г. до 12.03.2012г., когато влиза в сила на основание чл.151, ал.2 от Конституцията на РБ решение № 1/2012г. по конституционно дело № 10/2011г. на КС). Това са: 1. НП № 149014 от 13.11.2008г. (редовно връчено на 05.01.2009г.), с което на основание чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лв. и с влизане в сила (влязло е в сила на 13.11.2008г. на основание чл.64, б.”а” ЗАНН) на жалбоподателя са отнети 6 к.т. съгласно чл.4, т.22 от Наредба № I3-1959/07 г.; 2. НП № 77141 от 25.06.09 г., с което на жалбоподателя са наложени две глоби в размер на 50 лв. и 20 лв. на основание чл.179, ал.1, т.4 и чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП и са отнети 5 к.т. съгласно чл.4, т.6 от Наредба № I3-1959/07 г.

Видно от справка на ОД на МВР – П. от 13.12.2012г. жалбоподателят се е водил на отчет до 22.07.2010г. Установява се от справката на ОД на МВР – П., че спрямо жалбоподателя са издадени следните НП: №8677/28.10.2005г., №1529/23.03.2006г., №974/19.02.07г., №61474/01.06.07г., №66546/07.06.07г., №1967/27.11.07г., №6457/28.11.07г., №445/17.03.08г., №27254/18.03.08г., №149014/13.11.08г., №3268/09.12.08г., №241/13.02.09г. и №3058/29.01.10г. За всяко едно от посочените НП изрично е отбелязано в справката, че наложеното административно наказание „глоба” е заплатена, т.е. водачът е бил уведомен за наложените му наказания (чрез връчване на НП) и същият доброволно е заплатил сумите. Въз основа на следните НП на жалбоподателя са отнети общо 26 к.т.: №8677/28.10.2005г., №1529/23.03.2006г. и №974/19.02.2007г. Жалбоподателят е представил протокол № 37/01.03.2008г. за проведено допълнително обучение съгласно чл.158, ал.1, т.1 ЗДвП, въз основа на който претендира, че е възстановил 13 контролни точки. Съгласно чл.23 от Наредба № I-13 от 12 февруари 2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки (отм., но в сила към 01.03.2008г.) за частичното възстановяване на контролните точки с 1/3 от първоначалния им брой (13 к.т.) водачът подава заявление в структурно звено "КАТ - Пътна полиция" по местоотчет (в случая ОД на МВР – П.), към което прилага удостоверението за преминато допълнително обучение. Възстановяването на контролните точки се извършва от структурните звена "КАТ - Пътна полиция" по местоотчет на водача (в случая ОД на МВР – П.) и се отразява в автоматизираната

информационна система на КАТ. На водача се предоставя информация за оставащите му контролни точки. Видно от справката на ОД на МВР – П. към 01.03.2008г. жалбоподателят разполага с 26 контролни точки. Този брой на к.т. се получава, като от първоначалния брой 39 к.т. се извадят отнетите на жалбоподателя с влезли в сила НП №8677/28.10.2005г., №1529/23.03.2006г. и №974/19.02.2007г. 26 к.т., при което остават 13 к.т., към които се прибавят възстановените от водача на 01.03.2008г. 13 к.т. Така към 01.03.2008г. жалбоподателят разполага с 26 к.т. Отбелязаното в справката на ОД на МВР П. напълно съвпада с обясненията на жалбоподателя, дадени в о.с.з. на 22.11.2012г. и на 20.12.2012г. Жалбоподателят посочва, че към м.юли 2010г. се е водил на отчет в ОД на МВР – П., където редовно се е интересувал относно състоянието на контролните точки и е знал, че е на плюс 26 к.т. Когато напуснал от КАТ – П. бил уведомен, че разполага с плюс 26 к.т. По изложените съображения съдът приема, че претендираното от жалбоподателя възстановяване на 13 к.т. по протокол № 37/01.03.2008г. е отчетено от ОД на МВР – П., сектор „Пътна полиция”, поради което не следва да бъде отчитано, респ. да се отрази на броя отнети контролни точки по справката на ОПП – СДВР.

Част от посочените в оспорената заповед НП не са връчени на жалбоподателя: №92954 от 01.09.2005г. и № 178279 от 11.01.2007г. Касае се за наказателни постановления, които подлежат на обжалване, като срокът за обжалването им по аргумент от разпоредбата на чл.59, ал.2 ЗАНН тече от момента на връчването им. Връчването на НП е релевантно с оглед запознаване на нарушителя с факта на наложеното му административно наказание и неговото изпълнение (заплащане на определената глоба). В случаите, когато НП е обжалваемо, връчването има значение за определяне началото на срока за обжалване на НП. Съдът приема, че при необжалваемите НП невръчването им на наказаното лице не е съществено процесуално нарушение, доколкото не накърнява правото на защита на лицето, тъй като преценката за недопустимостта до съдебна защита е направена от законодателя. Липсата на отбелязване за връчване на НП, които подлежат на обжалване по съдебен ред, препятства влизането в сила на същите по аргумент от противното от разпоредбата на чл.64, б.”б” ЗАНН. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в административния процес по чл.170, ал.1 АПК ответникът следва да докаже изпълнението на законовите предпоставки за издаване на акта. В случая, поради непредставяне на доказателства за връчване на НП №92954 от 01.09.2005г. и № 178279 от 11.01.2007г. следва да се приеме, че същите не са влезли в сила, поради което посочените в тях и в оспорената заповед контролни точки не следва да се считат за отнети на законно основание. Т.е. въз основа на посочените в оспорената заповед НП №92954 от 01.09.2005г. и № 178279 от 11.01.2007г. не са отнети общо 26 контролни точки.

Посочените в оспорената заповед НП № 23375 от 15.03.2005г., НП № 34667 от 27.05.2010г. и № 38464 от 08.06.2010г. са редовно връчени на наказаното лице на 13.06.2005г., съответно на 31.08.2010г. и на 02.09.2010г. С оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса съгласно чл.154, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК жалбоподателят следва да докаже благоприятния за

него факт на съдебно обжалване на същите НП и евентуално тяхната отмяна или изменение по съдебен ред. С оглед липсата на представени доказателства в тази насока следва да се приеме, че тези НП са влезли в сила на основание чл.64, б.6 ЗАНН. Броят на отнетите стях контролни точки е общо 38 контролни точки (16 к.т. по НП №38464 от 08.06.2010г. на основание чл.4, т.21 и т.23 от Наредба № ІЗ-1959/07г. и 14 к.т. по НП № 23375 от 15.03.2005г. съгласно чл.3, т.6 и т.17 от Наредба №І-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и 8 к.т. по НП № 34667 от 27.05.2010г. съгласно чл.4, т.21 от Наредба № ІЗ-1959/07г.).

По изложените съображения със следните влезли в сила и посочени в оспорената заповед НП на жалбоподателя са отнети общо 49 контролни точки: 14 к.т. по НП № 23375 от 15.03.2005г., 6 к.т. по НП № 149014 от 13.11.2008г., 5 к.т. по НП № 77141 от 25.06.09 г., 8 к.т. по НП № 34667 от 27.05.2010г. и 16 к.т. по № 38464 от 08.06.2010г. Този брой отнети контролни точки надвишава първоначален максимален размер от 39 контролни точки за отчет по чл.2 от Наредба № ІЗ-1959/07г. (отм., но в сила към датата на издаване на оспорената заповед съгласно чл.142, ал.1 АПК). Още повече, че жалбоподателят не разполага с 39 к.т., а с 26 к.т. съгласно справката на ОД – МВР П., отдел „Пътна полиция”.

Без значение за законосъобразността на оспорената ПАМ са твърденията за изтичане на погасителна давност по отношение на някои от наложените административни наказания. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотносимо към заповедта по чл. 171, т. 4 ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 ЗДвП и Наредба № І-13 от 12.02.2003 г. (отм., но в сила към датата на издаване на заповедта). Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки, по отношение на които институтът на погасителната давност по ЗАНН е неотносим. Самото отнемане на контролните точки не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидарно НПК (А.: чл. 84 ЗАНН). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел ІІ, глава ІІ, и ПАМ - в раздел ІІІ на същата глава. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Поради това институтът на погасителната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1 ЗАНН или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносими. Правилото на чл. 82 от ЗАНН регламентира погасяването по давност на изпълнението на наложеното административно наказание, а не последиците от него. С факта на влизане

в сила на всяко едно от наказателните постановления са отнети посочените в него брой контролни точки, като по този начин наложеното наказание е реализирано. Неприложим е и чл. 285, ал. 1, вр. с чл. 268, т. 1 АПК, изключващ възможността за изпълнение поради изтекла давност, т.к. заповедта за прилагане на ПАМ като изпълнително основание е оспорена и поради това все още не е влязла в законна сила. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно. В същия смисъл са решение № 2984/28.02.2011 г. по адм. д. № 7654/2010 г. на ВАС, седмо отделение, решение № 11379 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 9368/2012 г., VII отд. на ВАС.

Неоснователно е позоваването на жалбоподателя, че не е уведомен за броя на отнетите му контролни точки. Уведомяването по чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-139/2002 г. (отм.) не е елемент от процедурата по налагане на ограничителната мярка, поради което неизпълнението на това задължение не засяга правото на защита на жалбоподателя в производството по чл. 171, ал. 1, т. 4 от ЗДП и съответно не е основание за отмяна на оспорената заповед. Съгласно чл. 7 от Наредба № IЗ-1959/2007г. (отм.) информация за броя на наличните контролни точки се предоставя след подаване на заявление от водача на МПС и след заплащане на държавна такса. Т.е. жалбоподателят е следвало да прояви активност след преминаването си на отчет към СДВР – ОПП относно броя на к.т., като за контролните органи не съществува задължение за уведомяване.

Жалбоподателят се позовава на служебно възстановяване на контролни точки на основание чл. 158, ал. 1, т. 2 ЗДвП - след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. Съдът намира, че в случаите на отнемане на к.т. поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП е **неприложима** разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Същото следва от систематичното място на разпоредбите. Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, **губи** придобитата правоспособност и е длъжен да върне СУМПС (чл. 157, ал. 4 ЗДвП). Т.е. лицето е загубило придобитата правоспособност и единствената възможност е основно да я придобие. Съгласно чл. 157, ал. 5 ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи **за придобиване** на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато СУМПС. Разпоредбата на чл. 158 ЗДвП не урежда възможност за **придобиване** на правоспособност, а за **потвърждаване** на придобита такава (но не изгубена правоспособност). Т.е. единствено в хипотези, при

които водачът не е изгубил всички контролни точки, при което губи придобитата правоспособност съгласно чл.157, ал.4 ЗДвП. В случаите, когато водачът разполага с контролни точки (но не максималния брой от 39 к.т.), той разполага с две възможности за възстановяване на к.т.: по чл.158, ал.1, т.1 ЗДвП чрез допълнително обучение и по чл.158, ал.1, т.2 ЗДвП – служебно при изпълнение на предвидените в нормата предпоставки.

Разпоредбата на [чл. 158, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#) регламентира възможност за служебно възстановяване на контролните точки само при *частичното* им отнемане до пълния им размер (под 39 к.т.). Този извод следва от граматичното и систематично тълкуване на разпоредбите на [чл. 157, ал. 5](#) и [чл. 158, ал. 1 ЗДвП](#). Целта на служебното възстановяване на точки по чл.158, ал.1, т.2 ЗДвП е да се стимулират водачите да не допускат нарушения на правилата за движение, докато в случаите на [чл. 157, ал. 4 ЗДвП](#) *се изгубва правоспособността и с ал. 5 изрично е регламентиран единственият начин за придобиването ѝ*. В идентичен смисъл е решение № 5733 от 23.04.2012 г. по адм. д. № 10291/2011 г., VII отд. на ВАС.

По изложените съображения на жалбоподателя са отнети с влезли в сила НП 49 к.т. при разполагаеми 26 к.т. Това обстоятелство правилно е преценено от административния орган като основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.4 ЗДвП. Видно от приложената от ответника справка за съставените на жалбоподателя актове, издадените НП и отнетите контролни точки, само при зачисляването си в СДВР – ОПП жалбоподателят има издадени 36 броя наказателни постановления, въз основа на които са му отнети общо 81 контролни точки. Т.е. жалбоподателят показва упорито поведение на незачитане и неспазване на правилата за движение по пътищата и неспособност да поправи поведението си, въпреки наложените му многобройни административни наказания. Ето защо съдът приема, че наложената ПАМ напълно съответства на целта на закона по смисъла на чл.22 ЗАНН - да се предотвратят и преустановят административните нарушения по ЗДвП и не е налице отменително основание по чл.146, т.5 АПК. По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8 вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждение от 150 лв.
Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во
Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М. В., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.5 срещу ЗАПОВЕД № 178279 от 01.09.2012г., издадена от началник група АНД при отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. *В***М*», поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

ОСЪЖДА Т. М. В., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.5 **основание чл.143, ал.3 АПК** да заплати на началник отдел „Пътна полиция” при СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: